Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 4 oktober 2018*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Förordning (EG) nr 44/2001 – Erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område – Frist för verkställighet av ett kvarstadsbeslut som föreskrivs i lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten – Huruvida denna frist är tillämplig på ett kvarstadsbeslut som har meddelats i en annan medlemsstat och förklarats verkställbart i den anmodade medlemsstaten”

I mål C-379/17,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland) genom beslut av den 11 maj 2017, som inkom till domstolen den 26 juni 2017, i målet

Società Immobiliare Al Bosco Srl

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Ilešič samt domarna A. Rosas, C. Toader (referent), A. Prechal och E. Jarašiūnas,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: handläggaren M. Aleksejev,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 11 april 2018,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Tysklands regering, genom T. Henze, J. Techert och M. Hellmann, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom M. Heller och M. Wilderspin, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 20 juni 2018 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 38.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål där talan väckts av Società Immobiliare Al Bosco Srl (nedan kallat Al Bosco). Målet avser verkställighet i Tyskland, genom inteckning i fast egendom som säkerhet för en fordran, av ett kvarstadsbeslut som meddelats av Tribunale di Gorizia (domstolen i Gorizia, Italien) mot Gunter Hober och som förklarats verkställbart i Tyskland av Landgericht München (regional domstol i München, Tyskland).

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Skälen 2, 6, 10, 16 och 17 i förordning nr 44/2001 har följande lydelse:

”(2) Vissa olikheter i medlemsstaternas bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande av domar hindrar den inre marknaden från att fungera väl. Det är därför nödvändigt att införa bestämmelser som gör reglerna om behörighetskonflikter på privaträttens område mer enhetliga och som förenklar formaliteterna, så att domar från de medlemsstater som är bundna av denna förordning kan erkännas och verkställas enkelt och snabbt.

…

(6) För att kunna uppnå målet fri rörlighet för domar på privaträttens område är det nödvändigt och lämpligt att reglerna om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar fastställs i en gemenskapsrättsakt som är bindande och direkt tillämplig.

…

(10) För att trygga fri rörlighet för domar bör domar som meddelats i en medlemsstat som är bunden av denna förordning erkännas och verkställas i en annan medlemsstat som är bunden av denna förordning …

…

(16) Det ömsesidiga förtroendet mellan de rättsvårdande myndigheterna i gemenskapen gör det berättigat att automatiskt erkänna en dom som har meddelats i en medlemsstat utan att något ytterligare förfarande behöver tillgripas, utom när erkännandet är tvistigt.

(17) I enlighet med samma princip om ömsesidigt förtroende måste förfarandet för att göra en dom som har meddelats i en medlemsstat verkställbar i en annan medlemsstat vara snabbt och effektivt. Därför bör verkställighetsförklaringen utfärdas närmast automatiskt efter en enkel formell kontroll av handlingarna och utan att domstolen på eget initiativ får pröva om någon av grunderna i denna förordning för att vägra verkställighet föreligger.”

4 I artikel 38.1 i denna förordning föreskrivs följande:

”En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den staten skall verkställas i en annan medlemsstat sedan domen, på ansökan av part, har förklarats vara verkställbar där.”

5 I artikel 41 i förordning nr 44/2001 föreskrivs följande:

”Domen skall förklaras vara verkställbar omedelbart efter fullgörandet av formaliteterna i artikel 53 utan någon omprövning enligt artiklarna 34 och 35. I detta skede av förfarandet skall motparten inte ges tillfälle att yttra sig över ansökan.”

6 I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1), vilken upphävde förordning nr 44/2001 stadgas följande i artikel 66.2:

”… förordning (EG) nr 44/2001 [ska] även fortsättningsvis tillämpas på domar som meddelats inom ramen för rättsliga förfaranden som har inletts, officiella handlingar som har upprättats eller registrerats och på förlikningar inför domstol som har godkänts eller ingåtts före den 10 januari 2015 och som faller inom ramen för tillämpningsområdet för den förordningen.”

Tysk lagstiftning

7 929 § i Zivilprozessordnung (civilprocesslagen, nedan kallad ZPO), som har rubriken ”Verkställighetsåtgärder; frist för verkställighet”, ingår i del 5 om kvarstad och interimistiska åtgärder i kapitel 8 ZPO om verkställighetsåtgärder. I punkterna 2 och 3 i denna bestämmelse föreskrivs följande:

”(2) Verkställighet av ett beslut om kvarstad ska inte godkännas om det har förflutit mer än en månad från det att beslutet meddelades eller den person som ansökt om kvarstad delgavs.

(3) Verkställighet är tillåten efter att kvarstadsbeslutet delgetts gäldenären. Verkställigheten saknar emellertid verkan om delgivningen inte äger rum inom en vecka från verkställigheten och före den frist som fastställts för denna i föregående punkt.”

8 932 § ZPO med rubriken ”Kvarstad genom registrering av inteckning” har följande lydelse:

”(1) Verkställighet av kvarstad i en fastighet sker genom inteckning som säkerhet för en fordran.

…

(3) Ansökan om inteckning anses utgöra verkställighet av kvarstadsbeslutet i den mening som avses i 929 § punkterna 2 och 3.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

9 Al Bosco, som är ett fastighetsbolag bildat enligt italiensk rätt, erhöll den 19 november 2013 av Tribunale di Gorizia (domstolen i Gorizia) ett kvarstadsbeslut mot Gunter Hober på ett belopp upp till 1 000 000 euro i fast och lös egendom samt i materiella och immateriella tillgångar.

10 Den 22 augusti 2014 förklarades kvarstadsbeslutet verkställbart i Tyskland av Landgericht München (regional domstol i München) med stöd av förordning nr 44/2001.

11 Den 23 april 2015 ansökte Al Bosco om en inteckning i gäldenärens fasta egendom i Tyskland, det vill säga en samägd lägenhet och två parkeringsplatser i ett sutteränggarage. Ansökan avslogs av Amtsgericht München – Grundbuchamt (distriktsdomstolen i München, fastighetsregistret, Tyskland).

12 Al Bosco överklagade detta beslut till Oberlandesgericht München (regional appellationsdomstol i München, Tyskland). Sistnämnda domstol ogillade talan, eftersom den frist på en månad som föreskrivs i 929 § punkt 2 ZPO hade löpt ut. Domstolen ansåg nämligen att denna frist var tillämplig på verkställigheten av det kvarstadsbeslut som meddelats av en italiensk domstol, som, efter att ha erkänts i Tyskland, är jämförbart med ett kvarstadsbeslut som meddelats av en tysk domstol. Nämnda domstol fann dessutom att denna bestämmelse inte avser giltigheten av ett kvarstadsbeslut som meddelats i en annan medlemsstat utan dess verkställighet, vilken är underkastad regeln om *lex fori*.

13 Den 15 juni 2016 överklagade Al Bosco det beslut som meddelats av Oberlandesgericht München (regional appellationsdomstol i München). I överklagandet gjorde Al Bosco gällande att fristen för att verkställa ett kvarstadsbeslut i artikel 675 i den italienska civilprocesslagen, enligt vilken kvarstadsbeslutet förlorar sin giltighet om det inte har verkställts inom 30 dagar efter att det meddelats, har iakttagits, då kvarstadsbesluten verkställdes inom 30 dagar efter beslutet av den 19 november 2013. Al Bosco har hävdat att den frist som föreskrivs i tysk rätt inte ska behöva beaktas, utöver den frist som föreskrivs i italiensk rätt.

14 Den hänskjutande domstolen frågar sig om en nationell bestämmelse, såsom 929 § punkt 2 ZPO har anknytning till verkställigheten av ett kvarstadsbeslut som, enligt artikel 38 i förordning nr 44/2001, omfattas av lagen i den medlemsstat där det har meddelats eller om denna bestämmelse avser verkställighet i egentlig mening av en exekutionstitel som har meddelats i en annan medlemsstat, då sådana regler princip omfattas av lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten.

15 Den hänskjutande domstolen anser att grunden för verkställighet i Tyskland av ett kvarstadsbeslut som meddelats i en annan medlemsstat är den nationella verkställighetsförklaringen. Om det inges en ansökan om inteckning som säkerhet för en fordran ska de verkställighetsvillkor som föreskrivs i tysk rätt bli föremål för en självständig prövning av fastighetsregistermyndigheten. Den hänskjutande domstolen anser nämligen att det var korrekt när appellationsdomstolen kvalificerade, vilket inte har bestritts i överklagandet, det kvarstadsbeslut som meddelats i Italien funktionellt, såsom ett kvarstadsbeslut enligt tysk rätt som verkställs enligt 932 § ZPO genom ansökan om inteckning. De verkställighetsvillkor som är tillämpliga i fallet är tyska bestämmelser om verkställighet av kvarstadsbeslut, bland annat 929 § punkt 2 ZPO.

16 Den hänskjutande domstolen har påpekat att när den frist som föreskrivs i 929 § punkt 2 ZPO har löpt ut kan kvarstadsbeslutet inte längre verkställas. Nämnda domstol har preciserat att denna frist, när den tillämpas på beslut som meddelats i andra medlemsstater, räknas från den dag verkställighetsbeslutet delgavs fordringsägaren. Bestämmelsen syftar till att skydda gäldenären genom att förhindra att beslut som meddelas efter ett interimistiskt summariskt förfarande förblir verkställara under relativt lång tid trots att situationen kan ha ändrats.

17 Den hänskjutande domstolen anser, å ena sidan, att verkställighetsfristen i tekniskt avseende omfattas av den nationella rätten vid den domstol där talan har väckts och att den inte regleras av förordning nr 44/2001, vilket framgår av EU-domstolens praxis (dom av den 3 oktober 1985, Capelloni och Aquilini, 119/84, EU:C:1985:388, punkt 16, dom av den 29 april 1999, Coursier, C-267/97, EU:C:1999:213, punkt 28, och dom av den 28 april 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, punkt 69). Å andra sidan får en sådan frist emellertid till följd att exekutionstiteln upphör att vara verkställbar när tidsfristen löper ut. Resultatet är följaktligen detsamma som när exekutionstiteln upphävs genom överklagande. Tillämpningen av samma tidsfrist på ett kvarstadsbeslut som härrör från en annan medlemsstat skulle kunna vara oförenlig med EU-domstolens praxis, enligt vilken tillämpningen av de processrättsliga reglerna i den medlemsstat där domen görs gällande inte får äventyra den ändamålsenliga verkan av förordning nr 44/2001, genom att de principer som uppställs i denna förordning åsidosätts (dom av den 3 oktober 1985, Capelloni och Aquilini, 119/84, EU:C:1985:388, punkt 21 och dom av den 28 april 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, punkt 69).

18 Den hänskjutande domstolen har slutligen påpekat att det råder oenighet i nationell rättspraxis och doktrin vad beträffar räckvidden av 929 § punkt 2 ZPO. Vissa tyska domstolar har fastställt att denna bestämmelse avser verkställigheten av ett kvarstadsbeslut och endast gäller för tyska kvarstadsbeslut, medan andra domstolar anser att nämnda bestämmelse även är tillämplig på exekutionstitlar som meddelats i andra medlemsstater och som inte har fastställts vara verkställbara i Tyskland. Appellationsdomstolen fann att det ska prövas huruvida den verkställighetsfrist som föreskrivs i lagen i ursprungsmedlemsstaten har iakttagits vid verkställighetsförfarandet samt huruvida den tidsfrist som föreskrivs i lagen i den anmodade medlemsstaten har iakttagits vid verkställigheten i egentlig mening.

19 Den hänskjutande domstolen har vidare påpekat, som en aspekt av komparativ rätt, att Tribunal Supremo (Högsta domstolen, Spanien) anser att den verkställighetsfrist på fem år som föreskrivs i artikel 518 i Ley de Enjuiciamiento Civil (civilprocesslagen), vilken bland annat är tillämplig på domstolsavgöranden, även ska tillämpas på avgöranden som meddelats i andra medlemsstater och som ska ha fastställts vara verkställbara i Spanien enligt artikel 38 och följande artiklar i förordning nr 44/2001.

20 Under dessa omständigheter beslutade Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Är det förenligt med artikel 38.1 förordning nr 44/2001 att tillämpa en frist som föreskrivs i verkställighetsstatens lagstiftning, enligt vilken en exekutionstitel inte längre får verkställas efter en viss tid, även på en funktionellt jämförbar exekutionstitel som har meddelats i en annan medlemsstat och som har erkänts och förklarats verkställbar i verkställighetsstaten?”

Prövning av tolkningsfrågan

21 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 38 i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, såsom den som avses i det nationella målet, i vilken föreskrivs att en tidsfrist ska tillämpas på verkställighet av ett kvarstadsbeslut när det föreligger ett sådant beslut som meddelats i en annan medlemsstat och som är verkställbart i den anmodade medlemsstaten.

22 EU-domstolen erinrar inledningsvis om att enligt artikel 66.2 i förordning nr 1215/2012 ska förordning nr 44/2001 även fortsättningsvis tillämpas på rättsliga förfaranden som har inletts före den 10 januari 2015 och som faller inom ramen för tillämpningsområdet för den förordningen. Så är fallet i förevarande fall där det kvarstadsbeslut som meddelats i Italien förklarats verkställbart i Tyskland den 22 augusti 2014.

23 Enligt artikel 38.1 i förordning nr 44/2001 ska en dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den staten verkställas i en annan medlemsstat sedan domen, på ansökan av part, har förklarats vara verkställbar där.

24 Vid utfärdande av en verkställighetsförklaring av ett beslut som meddelats i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten, ska, såsom framgår av artikel 41 i förordning nr 44/2001, myndigheterna i den anmodade medlemsstaten begränsa sig till en enkel formell kontroll av de handlingar som krävs enligt artikel 53 i förordningen (se, för ett likande resonemang, dom av den 13 oktober 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, punkterna 28–30).

25 Denna begränsade kontroll motiveras med syftet med förfarandet, som inte är att få till stånd ett nytt förfarande, utan att – på grundval av ett ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaternas rättsvårdande myndigheter – bekräfta att det avgörande som har meddelats av en domstol i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten kan verkställas i sistnämnda medlemsstat genom att det inlemmas i rättsordningen i denna medlemsstat. Förfarandet möjliggör på så sätt att ett avgörande som

har meddelats i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten kan få samma verkan i sistnämnda medlemsstat som en verkställbar nationell exekutionstitel (dom av den 13 oktober 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, punkt 31).

26 EU-domstolen erinrar även om att förordning nr 44/2001 enbart reglerar förfarandet för verkställighet av utländska exekutionstitlar som har meddelats i en annan medlemsstart än den anmodade medlemsstaten och inte avser verkställigheten i egentlig mening, vilken fortsatt omfattas av den nationella rätten vid den domstol där talan har väckts. De processrättsliga reglerna i den anmodade medlemsstaten får dock inte vid verkställigheten tillämpas på ett sätt som leder till att det system som har införts genom nämnda förordning förlorar sin ändamålsenliga verkan vad gäller verkställigheten, så att de principer som enligt förordningen uttryckligen eller underförstått gäller på området åsidosätts (dom av den 28 april 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, punkt 69).

27 Det ska således först fastställas om den tidsfrist som föreskrivs i 929 § punkt 2 ZPO har anknytning till verkställbarheten hos det kvarstadsbeslut som meddelats av en domstol i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten, eller om denna bestämmelse avser verkställigheten i egentlig mening.

28 EU-domstolen erinrar om att syftet med verkställighetsförfarandet är erkännandet av rättsverkningarna av ett avgörande som meddelats i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten. Detta erkännande avser själva avgörandet och det ska härvid bortses från faktiska och rättsliga omständigheter som rör fullgörandet av de skyldigheter som följer av avgörandet (dom av du 13 oktober 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, punkt 39).

29 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande att det kvarstadsbeslut som meddelats av Tribunale di Gorizia (domstolen i Gorizia) har förklarats verkställbart i Tyskland i överensstämmelse med reglerna om exekvatur.

30 Det följer av bestämmelserna i tysk rätt och bland annat 932 § punkt 1 ZPO, att verkställighet av ett kvarstadsbeslut i fast egendom sker genom registrering av en inteckning som säkerhet för fordran i fastighetsregistret. Verkställighet av ett kvarstadsbeslut medges inte efter att den frist som föreskrivs i 929 § punkt 2 ZPO har löpt ut. Det framgår av beslutet om hänskjutande att denna frist begränsar verkställigheten av ett kvarstadsbeslut men den begränsar inte beslutets giltighet.

31 Såväl registeringen av en inteckning som säkerhet för en fordran i fastighetsregistret som den tidsfrist som är tillämplig på denna registrering avser verkställighet av ett kvarstadsbeslut som meddelats av en domstol i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten, såsom det som avses i det nationella målet, och som är verkställbart efter att det erkänts i den anmodade medlemsstaten. De avser således de processrättsliga regler som föreskrivs i tysk rätt för verkställighet av kvarstadsbeslut.

32 Den omständigheten att en tidsfrist såsom den som föreskrivs i 929 § punkt 2 ZPO medför en tidsmässig begränsning av verkställighetseffekterna av ett beslut som meddelats av en domstol i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten påverkar inte tolkningen att denna frist avser verkställighetsfasen i egentlig mening.

33 Eftersom verkställighet i egentlig mening av ett avgörande som meddelats av en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten och som är verkställbart i sistnämnda medlemsstat inte har harmoniserats av unionslagstiftaren är det de processrättsliga bestämmelser om verkställighet som gäller i den anmodade medlemsstaten som ska tillämpas.

34 Det ska särskilt slås fast att då det inte finns några bestämmelseer om verkställighet av avgöranden som meddelats av en domstol i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten i förordning nr 44/2001 får sistnämnda medlemsstat i sin interna rättsordning föreskriva en tidsfrist för verkställighet av sådana avgöranden, som har erkänts och förklarats verkställbara i sistnämnda medlemsstat.

35 Det utgör fast rättspraxis att när avgörandet väl har integrerats i rättsordningen i den anmodade medlemsstaten ska denna medlemsstats nationella bestämmelser om verkställighet tillämpas på samma sätt som med avseende på avgöranden från nationella domstolar (dom av den 13 oktober 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, punkt 40 och där angiven rättspraxis).

36 De processrättsliga bestämmelserna i den anmodade medlemsstaten är de enda bestämmelser som är tillämpliga. Domstolarna i den anmodade medlemsstaten är nämligen inte skyldiga att tillämpa eventuella bestämmelser i ursprungsstatens nationella rätt som, vad beträffar verkställighet av avgöranden som meddelats av domstolar i ursprungsmedlemsstaten, föreskriver frister som avviker från de frister som föreskrivs i den anmodade medlemsstatens lagstiftning.

37 Denna tolkning får stöd i skäl 26 i förordning nr 1215/2012, jämfört med artikel 39 i samma förordning, vilket har kodifierat den rättspraxis som angetts ovan i punkt 35 och enligt vilken ett avgörande som har meddelats av domstolarna i en medlemsstat ska behandlas som om det hade meddelats i den anmodade medlemsstaten.

38 I ett bredare systematiskt perspektiv ska det noteras att denna tolkning även finner stöd i artikel 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 655/2014 av den 15 maj 2014 om inrättande av ett europeiskt förfarande för kvarstad på bankmedel i mål och ärenden av privaträttslig natur (EUT L 189, 2014, s. 59) enligt vilken beslutet om kvarstad ska verkställas i enlighet med det förfarande som gäller för verkställighet av likvärdiga nationella beslut om säkerhetsåtgärder i verkställighetsmedlemsstaten.

39 Den omständigheten att sökanden inte har iakttagit den frist som föreskrivs i 929 § punkt 2 ZPO medför att det inte längre är möjligt att verkställa ett kvarstadsbeslut som har meddelats av en domstol i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten genom en registrering av en inteckning som säkerhet för en fordran i fastighetsregistret i den anmodade medlemsstaten, trots att beslutet förblir verkställbart i ursprungsmedlemsstaten, påverkar inte denna tolkning.

40 Ett erkännande får nämligen i princip till följd att avgöranden får samma rättskraft och rättsverkningar som de har i den medlemsstat där de meddelades. Det finns emellertid ingen anledning att, vid verkställighet av ett avgörande, låta avgörandet medge sådana rättsverkningar som ett avgörande av samma slag, som har meddelats direkt i den anmodade medlemsstaten, inte skulle få (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 oktober 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, punkt 38 och där angiven rättspraxis).

41 EU-domstolen konstaterar att tillämpningen av en frist såsom den som föreskrivs i 929 § punkt 2 ZPO uppfyller de krav som framgår av den rättspraxis som angetts i föregående punkt.

42 När ett kvarstadsbeslut som har meddelats av en domstol, såsom den italienska domstolen, har förklarats verkställbart i Tyskland har det i denna medlemsstat samma rättskraft och rättsverkningar som i ursprungsmedlemsstaten. Om tidsfristen för verkställighet i 929 § punkt 2 ZPO inte skulle tillämpas på avgörande av samma typ i den anmodade medlemsstaten skulle det medföra att kvarstadsbeslut som meddelats i andra medlemsstater än i Förbundsrepubliken Tyskland, efter att de erkänts vara verkställbara, skulle ha andra rättsverkningar än de som enligt nationell rätt ges kvarstadsbeslut som meddelats av en nationell domstol, bland annat skulle de kunna verkställas utan tidsbegränsning eller under en oproportionerligt lång tid i förhållande till nationella avgöranden.

43 Vidare skulle en tolkning – enligt vilken en tidsfrist, som har fastställts för verkställighet av kvarstadsbeslut, vilken anknyter till avgörandenas verkställbarhet, som regleras av ursprungsmedlemsstatens processrätt, med innebörden att den verkställighetsfrist som eventuellt föreskrivs i sistnämnda medlemsstat skulle vara tillämplig vid verkställighet av kvarstadsbeslut som meddelats av en domstol i en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten och som är verkställbara i sistnämnda medlemsstat – medföra en oproportionerligt stor börda för behöriga myndigheter vid verkställigheten. Den hänskjutande domstolen har i sin begäran om

förhandsavgörande påpekat att den tyska myndighet som ansvarar för fastighetsregistret varken skulle kunna fastställa om lagstiftningen i den medlemsstat där kvarstadsbeslutet har meddelats föreskriver en verkställighetsfrist eller villkoren för denna verkställighet liksom myndigheten inte skulle vara behörig att tillämpa en rättsregel som härrör från denna medlemsstat.

44 För det andra, vilket framgår av punkt 26 i denna dom, ska det prövas om en tillämpning av den anmodade statens processrätt vid verkställigheten skulle äventyra den ändamålsenliga verkan hos den ordning som föreskrivs i förordning nr 44/2001.

45 Vad avser syftena med nämnda förordning, framgår det av skälen 2, 6, 16 och 17 i förordningen att den syftar till att säkerställa den fria rörligheten för domstolsavgöranden från medlemsstaterna på privaträttens område genom att förenkla formaliteterna så att dessa avgöranden kan erkännas och verkställas enkelt och snabbt (dom av den 7 juli 2016, Lebek, C-70/15, EU:C:2016:524, punkt 33)

46 Detta syfte kan emellertid inte uppnås genom åsidosättande av en annan viktig princip, nämligen principen om rättssäkerhet vid inskrivning i fastighetsregistret, såväl för de rättighetsinnehavare vars rättigheter registreras som för skyddet av tredjeman.

47 En sådan tidsmässig begränsning av verkställigheten motiveras även av kvarstadsförfarandets karaktär, vilket är interimistiskt och vanligen måste genomföras skyndsamt för att säkerställa betalning av en fordran vars uppbörd förefaller vara hotad. Denna uppfattning delas av flertalet medlemsstater för att säkerställa rättssäkerhet vid uppbörd av fordringar.

48 Såsom den hänskjutande domstolen har påpekat syftar denna tidsmässiga begränsning av verkställigheten till att förhindra att avgöranden som har fattats efter ett summariskt förfarande förblir verkställbara under en lång period och trots att situationen kan ha ändrats.

49 Vidare äventyrar en frist för att verkställa kvarstadsbeslut, såsom den som föreskrivs i 929 § punkt 2 ZPO, inte den ändamålsenliga verkan av förordning nr 44/2001, eftersom avgöranden som har meddelats i en annan medlemsstat än Förbundsrepubliken Tyskland i princip erkänns och förklaras verkställbara automatiskt i sistnämnda medlemsstat med följd att syftet med denna förordning, att säkerställa fri rörlighet för domstolsavgöranden, iakttas. Denna tidsfrist som tillämpas i egenskap av processregel för verkställighet av kvarstadsbeslut enligt den anmodade medlemsstatens lagstiftning utgör ett villkor för verkställighet av en exekutionstitel.

50 En tidsfrist på en månad för verkställighet av kvarstadsbeslut, inbegripet när det är fråga om avgöranden som har meddelats i andra medlemsstater än den anmodade medlemsstaten, och som beräknas utifrån den tidpunkt då verkställighetsförklaringen delgavs fordringsägaren, medför inte någon faktisk risk för att denne inte kan verkställa ett kvarstadsbeslut som har meddelats och förklarats verkställbart i en annan medlemsstat i den anmodade medlemsstaten.

51 Det följer av samtliga ovan angivna omständigheter att frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 38 i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att tillämpa en medlemsstats lagstiftning, såsom den i det nationella målet, vilken föreskriver en tidsfrist för verkställighet av ett kvarstadsbeslut som meddelats i en annan medlemsstat och som är verkställbart i den anmodade medlemsstaten.

Rättegångskostnader

52 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artikel 38 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att tillämpa en medlemsstats lagstiftning, såsom den i det nationella målet, vilken föreskriver en tidsfrist för verkställighet av ett kvarstadsbeslut som har meddelats i en annan medlemsstat och som är verkställbart i den anmodade medlemsstaten.

Underskrifter